

Ήλιον

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

«Έλα, τελείωσαν οι κόποι σου κι οι αγωνίες σου, οι πόνοι απ' τη μακρόχρονη αρρώστια. Τέρμα η πίκρα της αγνωμοσύνης απ' το μοναχοπαίδι σου, η θλίψη σου απ' το διαζύγιο του, τα ξενύχτια σου για τα εγγόνια σου, που για χρόνια κράταγες, η μελαγχολία σου τόσα χρόνια μέσα σ' ένα διαμέρισμα χωρίς να βλέπεις άνθρωπο, γιατί όλη η σύνταξη έφευγε για τις ασωτίες του γιου και ...τ' άλλα. Έλα, η Βασιλεία μου σε περιμένει».

«Χριστέ μου, μεγάλο τ' όνομά σου, ελθέτω η Βασιλεία Σου σε μένα την ανάξια. Με την προσμονή αυτής της ώρας έζησα, για τη στιγμή αυτή παρακαλούσα στη προσευχή μου, τη Βασιλεία Σου σκεφτόμουνα Χριστέ μου κι άντεχα. Αυτή με στήριζε, αυτήν διψούσα και τ' άρωμά της ένιωθα όταν γευόμουν το Σώμα και το Αίμα σου. Όμως, Κύριε, μη με παρεξηγήσεις. Δεν θέλω πια να μπω».

«Μα γιατί καλή μου; Γι' ανθρώπους σαν εσένα ετοιμάστηκε. Θα γίνεις ένα από τα πιο ευωδιαστά λουλούδια του. Μέσα εκεί θα καταλάβεις, θα γεμίσεις, θα

γλυκαθείς, θα συναντήσεις».

«Δοξασμένη η αγάπη σου Κύριε για μένα την ανάξια. Μα δε θα μπω. Κι αν μ' αγαπάς τόσο όσο λες, κι αν θέλεις, σ' εμένα την ανάξια κάτι να δώσεις για αντίδωρο στους τόσους κόπους μου, ένα σου ζητώ. Θα μου το δώσεις;»

«Ό,τι και να μου ζητήσεις, θα τό 'χεις».

«Πήγαινε με εκεί που είναι το παιδί μου. Είκοσι χρόνια το στερήθηκα από τότε που το κορμάκι του μπήκε στον τάφο. Το 'ξερα! Ο δρόμος πού 'χε πάρει έβγαζε στο γκρεμό. Όπως και τώρα ξέρω πως η αμαρτωλή ζωή του τού έχει κλείσει ερμητικά την πόρτα του Παραδείσου Σου. Αποκλείεται να' ναι εδώ που με καλείς να μπω. Αλλά κι εγώ, τι να κάνω μόνη εδώ μέσα. Όσους κι αν συναντήσω, αγαπημένους από τα παλιά, ψυχές άγιες, πολύ καλύτερες από μένα, δεν θα χορτάσουν τον καημό μου να ξαναδώ τον Άλκη μου. Γι' αυτό σου λέω Κύριε, στα πόδια σου πέφτω, πήγαινέ με σ' εκείνον, όπου κι αν είναι».

«Έλα, κυρα Ελένη. Κάτσε λίγο εδώ να τα πούμε λιγάκι».

«Μα, Κύριε, περιμένει κόσμος. Τι θα λένε που σε απασχολώ».

«Μη μου ανησυχείς. Τώρα πια βιασύνη δεν υπάρχει. Όλη η αιωνιότητα είναι δική μας. Άκου με λοιπόν. Και πρώτα να σε ρωτήσω: Ξέρεις τι είναι το αερόστατο;»

«Ναι, ναι! Είναι αυτό το μεγάλο μπαλόκι με το καλάθι από κάτω, που το γεμίζεις

με αέρα κι ανεβαίνει στα σύννεφα».

«Α, γεια σου! Αυτό λοιπόν που μπαίνει μέσα στο μπαλόνι είναι ένας αέρας ιδιαίτερος, που οι άνθρωποι το ονόμασαν “ Ήλιο”».

«Σαν τον ήλιο».

«Ναι μπράβο, σαν τον ήλιο. Ίσως και να το είπαν έτσι, γιατί γρήγορα κατάλαβαν οι άνθρωποι, πως είναι ελαφρό, πιο ελαφρό απ’ τον αέρα. Κι έτσι, ό,τι πάρει μαζί του, μπορεί να το φτάσει ως τον ήλιο».

«Λοιπόν;»

«Όταν λοιπόν οι άνθρωποι ανακάλυψαν τον αέρα αυτό...»

«Το ήλιον»

«...το ήλιον, νόμιζαν πως τους το έφτιαξα για να σηκώνουν στον ουρανό βαριά πράγματα. Εγώ όμως το έφτιαξα για άλλο λόγο».

«Τι λόγο;»

«Το έφτιαξα για να χουν οι άνθρωποι κάτι που να καταλαβαίνουν τι είναι η προσευχή».

«Η προσευχή;»

«Ναι, η προσευχή. Αυτή που ώρες ατέλειωτες μου έστελνες απ’ το εικονοστάσι σου, από τις λειτουργίες και της ολονυκτίες που πήγαινες, από τις απλές ευχές που μουρμούριζες όταν έκανες στις δουλειές σου. Αυτή η προσευχή που γέμιζε για χρόνια την καρδιά σου, ανασα την ανάσα, στιγμή τη στιγμή».

«Λοιπόν;»

«Έ, λοιπόν, αυτή η προσευχή γέμισε το μπαλόνι της καρδιάς σου, σε σήκωσε ψηλά και τώρα βρίσκεσαι δω να».

«Το κατάλαβα Κύριε και δοξασμένο τ’ όνομα σου. Όμως το παιδάκι μου ακόμη μού λείπει».

«Μη βιάζεσαι. Όπως σου ‘λεγα λοιπόν, έφτιαξα την καρδιά του ανθρώπου σαν ένα μεγάλο μπαλόνι αερόστατου για ν’ ανεβαίνει, όχι μόνον αυτή, αλλά και ό,τι κουβαλάει στο καλάθι της. Κι είπα να δώσω στους ανθρώπους τη δύναμη να έχουν στη καρδιά τους δεμένο ένα καλάθι, που, όσο πιο πολύ είναι η προσευχή η τους,

τόσους πιο πολλούς να μπορούν να ανεβάζουν μαζί τους. Και η δική σου προσευχή κυρά Ελένη μου ήταν πολλή και το καλάθι σου μπόρεσε ν' ανεβάσει κι άλλους πολλούς».

«Ποιους δηλαδή;»

«Εμένα ρωτάς; Δεν θυμάσαι για ποιους προσευχόσουν. Και πάνω απ' όλους, για ποιον προσευχόσουν;»

«Για το παιδί μου Κύριε. Τον Άλκη μου».

«Κυρίως γι' αυτόν, κυρα Ελένη. Κι όσα μου είπες ήταν σωστά. Ο Άλκης, ήρθαν έτσι τα πράγματα, που η καρδούλα του δε γέμιζε από προσευχή».

«Εγώ φταίω Κύριε, το ξέρω».

«Όχι καλή μου, δε φταις εσύ. Δεν μπορώ να σου εξηγήσω, αλλά αυτό να το ακούσεις και να το πιστέψεις: Δε φταις. Είναι μεγάλη η λεφτεριά της ψυχής του ανθρώπου και μαζί και πιο δυνατή για να νικάει και την ανατροφή και τις συμβουλές και τις παρακλήσεις, ακόμη και το δικό μου θέλημα. Έχω και εγώ τα σχέδιά μου, αλλά δεν είναι τώρα να στα λέω. Εγώ θέλω να θυμάσαι το μπαλόνι κι όσους είναι μέσα».

«Κύριε, μέρα δε πέρασε, νύχτα δε πέρασε να μην παρακαλάω, όταν ήταν ζωντανός, για τη φώτισή του. Κι όταν πέθανε, ούτε μια νύχτα δεν πέρασε χωρίς να Σε ικετεύω για την ανάπαυσή του. Να βρει χάρη ενώπιόν Σου και να τον σώσει το έλεός Σου. Γιατί ήταν καλό παιδί Κύριε, ήταν καλή η ψυχή του. Ήταν καλός. Αλλά, σκεφτόμουνα, ποια είμαι εγώ για να εισακουστώ;»

«Έλα, μην κλαις! Πάει πια η ζωή των δακρύων. Άκου με, λοιπόν, καλή μου: Δεν ήταν ανάγκη να εισακουστείς. Κάθε σου λέξη ήταν μια χούφτα αέρας ελαφρός, μια χούφτα ήλιον, που σου 'πα και προηγουμένως, που φούσκωνε την καρδιά σου, που όλο ανέβαινε. Και μαζί σου ανέβαινε, χωρίς να το καταλάβεις, κι ο Άλκης, το παιδί σου και παιδί μου, που αξιώθηκε μια μάνα με μια πλατιά καρδιά γεμάτη δύναμη ν' ανεβαίνει».

«Και το παιδί μου που το πήγες όταν πέθανε;»

«Μαζί σου έμεινε κυρα Ελένη. Εσύ δεν τό 'βλεπες, όμως εγώ στο άφησα στη γη. Σε παρακολουθούσε όλα αυτά τα χρόνια κι έκλαιγε μαζί σου, κάθε φορά π' άναβες το καντήλι μπροστά στη φωτογραφία του. Έκλαιγε κυρα Ελένη, πολύ έκλαιγε και να ξέρεις: Όλα τα κατάλαβε και για όλα μετάνιωσε».

«Και τώρα;»

«Μαζί σου είναι. Μόνο που απ' τη αγωνία σου να κοιτάς ψηλά, δεν το 'δες στο καλάθι που ανέβαζες. Και λίγο πριν φτάσεις, τον άρπαξα απ' το χέρι και τον έβαλα μέσα για να ετοιμάσει την υποδοχή σου. Άντε λοιπόν, πέρνα και μη φοβάσαι. Εδώ εγώ δεν αφήνω ούτε κόκκο αγάπης να πάει χαμένος και θ' αφήνα πικραμένη εσένα; Πέρνα, μέσα είναι. Κι όταν πέσει ο ήλιος, θα 'ρθω να περπατήσουμε λίγο μαζί να θυμηθούμε όλα όσα περάσαμε μαζί αυτά τα χρόνια. Άντε καλή μου!». -_

<https://bit.ly/2D6VXPH>